

Преко дана смо пили пиву испред гранапа или у парку, а навече спавали на клупама и кад бисмо срели неког познатог, Самаира или Легенду, узели бисмо им коју маркицу да нешто поједемо. Кад смо били сити, атмосфера је била потпуно другачија. Могу да кажем да ми се тад то вуцарање, на неки чудан начин, свиђало. То је била слобода. Али ситост смо ријетко осјећали.

Нисмо имали појма шта се дешава у Сарајеву. У једној радњи техничке опреме, пар блокава од станице, у излогу је био ТВ и једном смо прошли туда кад је био неки прилог из БиХ о рушењу старог моста у Мостару. Тад још нисам знао да је рушење моста наредио један од чланова моје шире породице. Неки глупан, десето кољено, кога никад нисам упознао. Након што је осуђен за злочине над цивилима, попио је отров у судници и умро. Наравно, за католичку цркву је херој. Религије воле мороне.

Често смо ишли до те радње, не бисмо ли опет ухватили неку вијест, али на програму је увијек био MTV, па бисмо ко попишани наставили даље или бисмо стајали ту у тишини да, као фол, видимо шта се дешава на свјетској музичкој сцени.

Једног кишног поподнева, док сам Франкфуртом шетао с Белмом која је дошла из Хепенхајма да ми донесе писмо од мојих од којих мјесецима нисам чуо ништа, спазисмо на оном

сивом сандучићу за струју женску торбицу. Окренуо сам се око себе, нигдје никог. Не завлачим руке у туђе торбе, али ову сам отворио и видио свежањ новчаница, по слободној процјени десетак хиљада, новчаник с личном картом, банковном картицом и записаном шифром на комаду папира. Нисмо пуно размишљали, прочитали смо адресу, позвонили и вратили торбу бакици. Узела је торбу и залупила ми врата пред носом. Није се ни захвалила. Дуго сам стајао пред тим вратима и размишљао, али пошто ништа паметно нисам смислио – кренули смо даље. Како је могуће да се неко не захвали кад му вратиш торбу с парама? Помислио сам како би било да покуцам опет, бакица би отворила, ја бих извадио свој никловани магнум 44 и разнио незахвалној бакици главу, убио шлогираног деду у колицима, двије комшинице и малог пса, узео паре из торбе и нестао. Али ја немам никловани магнум, волим животиње и слаб сам на старије људе – кренули смо даље.

– Нећеш прочитати писмо? – упита ме Белма.

– Вечерас ћу – рекох.

Писмо сам читав дан стискао у џепу, као да ће ми га неко отети. Нисам био сигуран да ћим да га отворим. Нисам био сигуран шта ћу затећи унутра. Да ли су моји живи и у једном комаду? По рукопису на коверти сам закључио да мајка јесте, или је бар била неколико дана

раније, док га је писала. Али шта је с осталима?! Знао сам да га нећу моћи прочитати без великих емоција и кнедла ми је стајала у грлу читавог дана, али нисам хтио да покажем Белми колика пичка могу да будем. Након што сам је испратио на воз сјео сам на клупу, узео згужвано писмо и осјетио како она кнедла нагло расте и затвара грло, тјера крв у главу, и почео сам да плачем готово наглас а још нисам прочитао ни ријеч. Од суза нисам видио шта пише па сам отрчао до оближње кафане, умио се у тоалету, опалио себи три-четири добра шамара пред огледалом, удахнуо јако, сјео на ве-це шољу и почео да читам.

Сине мој, немам пуно времена да ти пишем, јер писмо морам да предам за пет минута. Можда је тако и боље јер ионако немам ништа лијепо да ти кажем. Бака Душка, поред уобичајених послова, чита историјске романе о пропалим друштвима и развратним принцезама, па ми онда препричава док ја слажем глупи пасијанс. Оптимизам је не напушта. Сва је срећна кад онај четврти дан дође струја, онда куха пасуљ и прави хурмашице. Пасуљ морамо одмах да поједемо да се не поквари, а хурмашице трају до наредне струје. Деда Милан, као и увијек, лежи, па пошто са стране изгледа као да беспосличари, убјеђује нас да у ствари дубоко размишља.

Ени покушава нешто да учи, али нисам сигурна да успијева. Чини се да није тако сретна као иначе, ваљда зато што пуно времена проводи у склоништу.

Раденко, као и обично. Радно вријеме му је 12, 12, 12, 8, 12, 6, 24, то је ваљда зато да им буде интересантније (признај да си заборавио шта значи 12–24?). Мустафа, као и обично, гања неке бизнисице. Од твоје раје нисам никог видјела, јер се по граду креће само ко мора. У позоришту нема представа, пијаце су затворене, ништа не ради из безбједносних разлога. Деда Авдага и Рабија су у истом положају у каквом си их оставио. Амину, Ему и Зину је прекјуче граната промашила за метар, иначе су добро и здраво. Зориног сина је распрскавајући метак погодио у стомак. Имао је четири операције, скрпили су му цријева и артерију, извадили бубрег, изгледа као костур у кожној футроли, иначе је добро. Љубави моја, као што видиш, атмосфера је врло инспиративна за живот и рад. Ја ћу ускоро завршити радове на хотелу (већ имамо десет резервација). Стално крпим рупе јер увијек има нових. Не морам да ти кажем да увелико примам похвале, што сам наравно и очекивала у свој својој скромности, али нешто не осјећам неку нарочиту срећу. Сретна сам једино кад чујем неку вијест о теби. Неку ноћ сам сањала да си дошао, пробудила сам се у голој води.